

Lang geleden, toen er nog geen telefoons, geen apps en zelfs geen schoolbellen bestonden, hadden soldaten een probleem. Hoe laat je iedereen weten wat er moet gebeuren als je midden op een groot veld staat en de wind waait hard? Daar hadden ze iets slims voor bedacht: de signaalhoorn.

Eén soldaat had een glimmende, gebogen hoorn. Als hij blies, wist iedereen wat er bedoeld werd: Ta-ta-taaaa! → “Tijd om te vertrekken!” Toet-toet-toet! → “Pas op, de vijand komt eraan!” Tuuuuuut! → “Rust!” Iedereen kende de signalen, net zoals wij nu weten wat de schoolbel betekent of het ping!-geluidje van een app.

Muzikant met een bugel in de klas?
Laat hem/haar de geluiden maken op het instrument.

Uit die oude hoorn groeide later de bugel. Nu gebruiken muzikanten hem om gevoelens te laten horen in plaats van bevelen. En soms, als je goed luistert naar de warme toon van de bugel, kun je nog een beetje van dat oude signaal horen... alsof hij fluistert: “Luister goed, ik heb iets te vertellen.”

